

Ζ'

Ἐν ἔτει 1804 πολιτικός τῆς Ἀγγλίας, ἀνὴρ, ὁ κόμης Γεώργιος Γόρδων Ἀβερδὴν, διάπυρος τῆς Ἑλλάδος θαυμαστής, ἐγκαθίδρυσε τὴν Ἑταιρίαν τῶν Ἀθηναίων Περιηγητῶν, ἧς οὐδείς ἠδύνατο νὰ γίνῃ μέλος ἂν πρότερον δὲν εἶχεν ἐπισκεφθῇ τὰς Ἀθήνας ἢ τὴν Ἑλλάδα¹.

Η'

Περὶ τὰ τέλη τοῦ βίου του ὁ μέγας τῆς Ἰταλίας τραγικός καὶ τῆς ἐλευθερίας φίλος Βίκτωρ Ἀλφιέρης, θέλων, ὥς αὐτὸς οὗτος λέγει, ν' ἀμείψῃ ἑαυτὸν ἐπὶ τῇ κόποις καὶ μόχθοις ἐκμαθήσῃ τῆς ἐλληνικῆς γλώσσης, ἣν ἤρξατο νὰ σπουδάζῃ, ἐπτά καὶ τεσσαράκοντα ἐτῶν γενόμενος, ἐπενόησε παράσημον τοῦ λαίμου, δι' οὗ προϋτίθετο νὰ κοσμήσῃ ἑαυτόν. Τὸ ἐκ χρυσοῦ καὶ πολυτίμων λίθων περιδέρακιον ἔμελλε νὰ φέρῃ ἐγκεχαράγμενα τὰ ὀνόματα τριῶν καὶ εἴκοσι ποιητῶν, ἀρχαίων τε καὶ νεωτέρων, ἐν τῷ μέσῳ καμέαν (camée), παριστῶσαν τὸν Ὀμηρον, κύκλωθεν δὲ τὸ ἐξῆς ἐλληνικὸν δίστιχον, ἔργον τοῦ ποιητοῦ:

Αὐτὸν ποιήσας Ἀλφῆριος ἵππε' Ὀμήρου
Κοιρανικῆς τιμῆς ἤλπανε θειοτέραν.

Ε. Ἀσώπιος.

M. F. de SUPPÉ

Ὁ προσφιλὴς Μουσουργὴς τοῦ περιπαθοῦς Μελοδράματος
• Jour et nuit. •

(1) Biographie des Contemporains, ἐν βίῳ G. C. Aberdecn.

ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΕΣ.

1. Τεμάχιον ἀγγείου τῶν βυζαντινῶν χρόνων.

Ἐπὶ τεμαχίου ἀγγείου σχήματος τετραγωνικοῦ, εὐρεθέντος ἐν Πειραιεῖ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Φίλωνος κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, φέρονται ἐν ἀναγλύφῳ παραστάσει αἱ προτομαὶ ῥωμαίων καὶ βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων ἐντὸς κύκλων κανονικῶν ἀποτελουμένων ἐκ σφαιριδίων. Ἐντὸς τοῦ πρώτου κύκλου πρὸς δεξιὰ τῷ ὁρῶντι φέρεται ἡ προτομή τοῦ αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ κατὰ μέτωπον, ὥς ἐπὶ τῶν νομισμάτων τοῦ ἰδίου αὐτοκράτορος, ἐνθεν δὲ καὶ ἐνθεν τῆς κεφαλῆς ἀνὰ μία νίκη ἵσταται ἐπὶ σφαίρας κρατοῦσα κλάδον φοῖνικος Ἐντὸς τοῦ δευτέρου κύκλου ἡ προτομή τοῦ αὐτοκράτορος Ἰουλιανοῦ πρὸς δεξιὰ, ἐντὸς τοῦ τρίτου ὁ Ἥλιος ἐφ' ἄρματος συρομένου ὑπὸ τεσσάρων ἵππων καὶ ἐντὸς τοῦ τετάρτου ἡ τοῦ πρώτου ἀκριβῶς παράστασις. Ἐν τῷ μέσῳ τῶν κύκλων ἄνω φέρεται ἀνὰ μία νίκη ἵσταμένη ἐπὶ σφαίρας καὶ κρατοῦσα στέφανον, κάτω δὲ αἱ μικροσκοπικαὶ προτομαὶ τεσσάρων ἴσως αὐτοκρατόρων ἢ συζύγων αὐτῶν. Διὰ παραβολῆς τῶν νομισμάτων τῶν ἀνωτέρω αὐτοκρατόρων δῆλον γίνεται, ὅτι αἱ ἐπὶ τοῦ τεμαχίου ἀπαντῶμεναι τὸ πρῶτον κεφαλαὶ εἰσὶν αἱ τοῦ Ἰουστινιανοῦ καὶ Ἰουλιανοῦ. Ἡ παράστασις τοῦ Ἥλιου ἀπαντᾷ ἀκριβῶς καὶ ἐπὶ τῶν νομισμάτων τοῦ Πρόβου. Ὡς ἐκ τῶν ἀπεικονιζομένων ἱστορικῶν προσώπων καὶ τῆς τέχνης τὸ τεμάχιον τοῦτο ἀνήκει τῇ ἑκτῇ μετὰ Χριστὸν ἑκατονταετηρίδι.

2. Ἀνέκδοτος δραχμὴ ἀθηναϊκή.

Μεταξὺ τῶν ἀνεκδότων ἀθηναϊκῶν νομισμάτων τῆς ἐμῆς συλλογῆς κεῖται δραχμὴ τῶν μακεδονικῶν χρόνων φέρουσα ἀφ' ἐνὸς τὴν κεφαλὴν τῆς Ἀθηνᾶς μετὰ περικεφαλαίας καὶ ἀφ' ἐτέρου πρὸς δεξιὰ τὴν γλαῦκα, τὸ αἰώνιον σύμβολον τῆς ἀθηναϊκῆς δημοκρατίας ἐν τῷ πεδίῳ τὰ γράμματα ΑΘΕ κατὰ τύπον ἀρχαϊκόν, παρὰ τοὺς πόδας δὲ τῆς γλαυκῆς τὸ ἕκτον ἢ ἑβδόμον γράμμα τοῦ ἐλληνικοῦ ἀλφαβήτου Ζ ἢ Η. Ἐξετάσαντες τὰς μέχρι τοῦδε δημοσιευθείσας πραγματείας περὶ τῶν ἀθηναϊκῶν νομισμάτων καὶ ἰδίως τὸ κλασσικὸν τοῦ κ. E. Beulé σύγγραμμα (Les monnaies d' Athènes) οὐδαμῶς εὗρομεν τὸ ἀνωτέρω δυσεξήγητον καθ' ἡμᾶς γράμμα. Πρὸς τούτοις οὔτε ἐν τοῖς νομισματικοῖς μουσείοις τοῦ Λονδίνου, τῶν Παρισίων, τῆς Ρώμης, τοῦ Βερολίνου καὶ τῶν Ἀθηνῶν κεῖται παρομοία δραχμὴ, ὥστε δυνάμεθα ἀδιστακτικῶς νὰ εἰπωμεν ὅτι εἶναι ἀνέκδοτος καὶ λίαν ἐνδιαφέρουσα τοῖς νομισματολόγοις. Ὑποθέτομεν ἐν τέλει ὅτι τὸ πάρεργον τοῦτο γράμμα ἔχει σχέσιν τινὰ πρὸς τὴν ἀξίαν τοῦ νομίσματος. Τοιαῦτα γράμματα, πολλάκις δὲ καὶ λέξεις, ὥς διώβολον κτλ. δεικνύοντα τὴν ἀξίαν τῶν νομισμάτων φέρονται ἐπὶ πολλῶν νομισμάτων διαφόρων ἐλληνικῶν δημοκρατιῶν.

5. Σφραγίς ὑελίνης Κυθήρων.

Ἐπὶ σφραγίδος ὑελίνης εὐρεθείσης ἐν Κυθήροις, διαμέτρου 0,025, φέρεται ἐν τῷ μέσῳ ἡ Παρθένος Μαρία κατὰ μέτωπον ἐκτείνουσα τὰς χεῖρας πρὸς τὰ ἄνω, κρατοῦσα δὲ δεξιᾷ χειρὶ δυσδιάκριτόν τι ἀντικείμενον. Ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς τῆς Παρθένου ἀμυδρῶς φαίνεται σταυρός, περίξ δὲ τῆς παραστάσεως ἀναγινώσκεται ἡ ἐξῆς ἐπιγραφή βυζαντινῶν γραμμάτων: ΕΠΙ ΙΩΑΝΝΟΥ ΕΠΑΡΧΟΥ, ἥτοι, Ἐπὶ Ἰωάννου Ἐπαρχοῦ. Οἱ περὶ τὴν πολιτικὴν ἱστορίαν τῶν βυζαντινῶν καταγινόμενοι ἄς ἀποφανθῶσι περὶ τοῦ Ἐπαρχοῦ Ἰωάννου καὶ περὶ τῆς χρήσεως τῶν σπανίων τούτων ὑελοβούλλων.

4. Ἐπιγραφή ἐπιτύμβιος Πειραιῶς.

ΦΙΛΙΑ Φιλία.

Ἐπὶ τῆς ἄνω ἐπιφανείας στήλης, μετὰ γείσου καὶ ἀετωματίου κεκοσμημένου ἀκρωτηρίοις, ὕψους 0,75, πλάτους 0,32, πάχους 0,08. Ἐντὸς κοιλώματος ἄβαθοῦς ἵσταται γυνὴ ἐνδεδυμένη ποδῆρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, κρατοῦσα δὲ δεξιᾷ χειρὶ προτεινομένη ἄγγεϊον.

Εὐρέθη ἐν τῷ ἀρχαίῳ τῆς πόλεως νεκροταφείῳ τῷ κειμένῳ πρὸς τὸ βορειοδυτικόν τοῦ Πειραιῶς

5. Ὅρος μνήματος.

ΟΡΟΣ Μ	Ὅρος μ
ΝΗΜΑ	νήμα
ΤΟΣ	τος.

Ἐπὶ στήλης τετραυσιμένης τὰ κάτω, λίθου ὑμηττίου, ὕψους 0,27, πλάτους 0,25, πάχους 0,04, εὐρεθείσης τὸν παρελθόντα Μάρτιον παρὰ τὴν θέσιν τὴν καλουμένην Κρεμμυδαροῦ. Αἱ ἐπιγραφαί, ὅρος μνήματος, ὅρος θηκῶν, ὅρος σήματος, σπανίως ἀπαντῶσιν.

6. Ἀναθηματικὴ ἐπιγραφή Κίου.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΕΠΙΦΑΝΗΣ ΝΙΚΟ
ΜΗΔΗΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΠΡΟΥ
ΣΙΟΥ ΘΕΑΙ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗ
ΑΠΑΜΗ ΤΗΙ ΕΑΥΤΟΥ ΜΗ
ΤΡΙ ΤΟ ΙΕΡΟΝ ΑΣΥΛΟΝ

Βασιλεὺς ἐπιφανὴς Νικο
μήδης βασιλέως Πρου
σίου Θεαί βασιλίσσης
Ἀπάμη τῇ ἐαυτοῦ μη
τρὶ τὸ ἱερὸν ἄσυλον

Ἐπὶ στήλης λευκοῦ μαρμάρου, ὕψους 0,76, πλάτους 0,37, πάχους 0,11, μετὰ γείσου καὶ ἀετωματίου κεκοσμημένου ἀκρωτηρίοις. Κατὰ τὰς πληροφορίας τοῦ κ. Βερέττα ἡ στήλη εὐρέθη ἐντὸς τῆς πόλεως Κίου κατὰ τὸ 1878. Γέγραπται δὲ ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἐπιφανοῦς Νικομήδου τοῦ δευτέρου, τούτεστι, περὶ τὰ τέλη τῆς δευτέρας πρὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδος.

Ἐκ Πειραιεὶ τῇ 4 Μαΐου 1885.

Ἀλέξ. Ν. Μελετόπουλος.

ΤΙΜΩΝ Ο ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΣ

ἐν τῷ δράματι τοῦ Σαίξπηρ.

Τίμων ὁ ἐπικληθεὶς Μισάνθρωπος δὲν εἶναι τι μυθῶδες καὶ φανταστικὸν πρόσωπον ὡς ἐκεῖνα, τὰ ὅποια ἔπλασαν οἱ ποιηταὶ καὶ παρέμειναν ὡς τύποι παροιμιώδεις ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἢ τῇ νεωτέρᾳ κοινωνίᾳ, οἷος ὁ Ἀρπάγων τοῦ Μολιέρου καὶ ὁ Ταρτοῦφος ἢ ὁ Σέρ-Τζὸν Φαλστάφ καὶ ἡ ξυνωρίς ἐκείνη τῶν ἡρώων τοῦ Σαίξπηρ.

Ὁ Τίμων ἔζη ἐν μέσαις Ἀθήναις, γεννηθεὶς ἐν Κολλυτῷ τὸ 440 π. χ. ἴσως οἱ ἐπιζήσαντες μετέπλασαν ἐπὶ τὸ κωμικὸν τὸν χαρακτήρα τοῦ Ἀθηναίου πολίτου καὶ ἐπενόησαν τὰ μυρία ἐκεῖνα ἀνέκδοτα, ἐκ τῶν ὁποίων ἐλάχιστα δέον νὰ καταλογισθῶσιν εἰς βάρος αὐτοῦ. Ἀλλ' ἐν τούτοις ὁ Τίμων ἀνήκει εἰς τὴν ἱστορίαν αὐτὸς καὶ ἡ μισανθρωπία του, ὅπως ὁ Ἡράκλειος, ὅστις ἔκλαιε τὴν ἀνθρωπότητα καὶ ἰδιαιτέρως τοὺς Ἀβδηρίτας καθ' ὅλον τὸν βίον του, ἢ ὁ Δημόκριτος, ὅστις, ὁ ἀντίπους ἐκεῖνου, ἐγέλα διὰ τὰς μαυρίας των.

Αἱ συμφοραὶ τῆς πατρίδος, ἡ ἀπώλεια τῆς περιουσίας του καὶ πρὸ πάντων ἡ ἀχαριστία τῶν ὑπ' αὐτοῦ εὐεργετηθέντων ἐνέπνευσαν εἰς τὸν Τίμωνα τὸ περιζυγόμενον ἐκεῖνο μῖσος ἐναντίον τῆς ἀνθρωπότητος καὶ ἠνάγκασαν αὐτὸν νὰ φύγῃ μακρὰν τῆς πόλεως εἰς τοὺς ἀγρούς ἢ τοὺς ἀπροσίτους βράχους, οὐδένα θέλων νὰ ἴδῃ, πρὸς οὐδένα νὰ λαλήσῃ. Ὁχυρωμένος ὀπισθεν αὐτῶν κατανεθεμάτιζε τὴν ἀγέλην τῶν παρασίτων, ἥτις, ἀφοῦ ὠδήγησεν αὐτὸν εἰς τὸ χεῖλος τῆς ἀβύσσου, ἠρνήθη ἔπειτα νὰ τῷ τείνῃ τὴν σῶτειραν χεῖρα. Καὶ ἤρχετο μὲν εἰς τὴν πόλιν ἐνίοτε ὁ Τίμων, ἀλλ' ἤρχετο νὰ χλευάσῃ τοὺς ἀστούς, ἐξ ὧν ἓνα μόνον ἠγάπησε—τὸν Ἀλκιβιάδην, ἴσως διότι οὗτος εἶχε παράπονα ἐναντίον τῆς πατρίδος του, ἴσως διότι ἐμάντευεν ὅτι ἐμελλέ ποτε νὰ ἐγείρῃ τὰ ὄπλα ἐναντίον αὐτῆς. Ἀνέσκαπτε δὲ διὰ τῆς σκαπάνης του τὴν γῆν ἀναζητῶν εἰς μάτην τοὺς κεκρυμμένους θησαυροὺς της.

Ὁ Τίμων διαρρήξας τὸ συμβόλαιον μετὰ τῆς κοινωνίας οὐδέποτε ἠθέλησε νὰ ἀνανεώσῃ αὐτὸ καὶ ὅτε ἐπληγώθη ἕκτινος πτώσεως ἠρνήθη νὰ δεχθῇ τοὺς ἱατροὺς, ἕως οὗ ἡ ἐπελθοῦσα γάγγραινα τοῦ ποδὸς ἐπετάχυνε τὸν θάνατόν του. Καὶ αὐτοῦ ταφέντος Ἀλῆσι παρὰ τὴν θάλασσαν—λέγει ὁ Πλούταρχος—ὤλισθε τὰ πρὸνχοντα τοῦ αἰγιαλοῦ καὶ τὸ κύμα περιελθὼν ἄβατον καὶ ἀπροσπέλαστον ἀνθρώποις πεποιήκε τὸν τάφον. Ὑπῆρχε δ' ἐπ' αὐτοῦ τὸ ἐπόμενον ἐπίγραμμα ὑπὸ τοῦ Τίμωνος πρότερον ποιηθέν.

Ἐνθάδ' ἀπορρήξας ψυχὴν βρρυδαίμονα κεῖμαι.

Ταῦτομα δ' οὐ πεύσεσθε· κακοὶ δὲ κακῶς ἀπόλοισθε!

Ἀναμφιβόλως ὅμως ὠραιότερον εἶναι τὸ περιφερόμενον Καλλιμάχειον δίστιχον

Τίμων μισάνθρωπος ἐσοικέω· ἀλλὰ πάρελθε,

Οἰμώζειν εἴπας πολλὰ, πάρελθε μόνον.